

Prelato laiškais, 2013 m. birželis

El Prelado comenta el último artículo del Credo referente a Jesucristo ("ha de venir a juzgar a los vivos y a los muertos...") y el que se refiere al Espíritu Santo, animando a preparar el reino de Cristo en este tiempo de espera, con la ayuda del Santificador.

2013-12-05

Mano mieli vaikai: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus! Birželio
pradžia visada į mūsų mintis su

ypatinga jėga atneša šv. Josemarijos atminimą, kurio liturginis paminėjimas (prelatūros išskilmė) yra 26 diena. Apmąstydami jo gyvenimo pavyzdį, iš naujo skaitydami jo raštus, mes vėl vis labiau suvokiame stebuklus, kuriuos Dievas įgyvendina sielose visiškai ištikimose jo planams. Čia vėl mano lūpose atsiranda šūksnis iš Šventojo Rašto: mirabilis Deus in sanctis suis, koks Dievas įstabus savo šventuosiuose! Visiškas susitapatinimas su Kristumi (nes tai ir yra šventumas) ypatingu būdu priskiriamas Šventajai Dvasiai. Dėkokime jai už nenumaldomą darbą pašventinant sielas. Neseniai švęsdami Sekminių ir Švč. Trejybės šventę dažnai kėlėme savo širdis į Dievą, kurio valia yra (sako šv. Paulius), kad visi vyrai ir moterys būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą. Ir dabar vėl sugrįžus eliniam laikotarpiui, liturgija mums primena, kad mes esame tame istorijos laikotarpyje, kuris tęsiasi

nuo Parakleto atsiuntimo per Sėkmines iki garbingo Kristaus atėjimo laikų pabaigoje. Tai viena iš tiesų sudarančių tikėjimo išpažinimą, kuria užbaigiamas paslapčių kalbančių apie mūsų Viešpatį ciklas. Kiekvieną sekmadienį, per šventąsias Mišias, mes išpažįstame, kad mūsų Viešpats, dabar sėdintis Tėvo dešinėje, vėl garbingai ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti ir viešpataus per amžius. „Po Kristaus įžengimo į dangų, – aiškina Katalikų Bažnyčios katekizmas, – artinasi garbingasis Jo atėjimas“ ta prasme, kad tai gali įvykti bet kurią akimirką. Tik Dievas žino, kada vyks šis įvykis, žymintis istorijos pabaigą ir galutinį pasaulio atnaujinimą. Todėl, be jokio susijaudinimo ar baimės, bet su atsakomybės jausmu, mes visad turim būti gerai pasiruošę šiam galutiniam susitikimui su Jėzumi, kuris be to kiekvienam iš mūsų vyks mirties akimirką. Mes atėjome iš Dievo ir mūsų tikslas yra Dievas: ši

tikrovė yra tikras krikščioniškos išminties apibendrinimas. Nepaisant to, kaip neseniai apgailestavo Popiežius: „šie du svarbiausi Bažnyčios įvykiai yra pamirštami; ir, kartais, ypač tikėjimas Kristaus sugrįžimu ir Paskutiniu Teismu, yra ne tokie aiškūs ir tvirti Krikščionių širdyse.“ Nepamirškime, kad galutiniam susitikimui su Viešpačiu kiekvienas asmuo yra ruošiamas iš anksto per kiekvienos akimirkos veiksmus kasdieniniame gyvenime. Vis dar prisimenu, kaip tvirtai Šv. Josemarija šiame kiekvienos dienos susitikime Dievo prašydavo: mane nobiscum! , pasilik su mumis. Ar mes jam tai sakome suvokdami, kad turime jam leisti veikti visame mūsų gyvenime? Šv. Josemarija taip pat mus visad tikino, kad turime būti pasiruošę kiekvienu gyvenimo momentu Dievui atsiskaityti už savo gyvenimą. Kelyje jis rašė: „Ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti“, - meldžiamės Tikėjimo išpažinimu.

Duok Dieve, kad nepamestum iš akių šito teismo, ir šito teisingumo, ir... šito Teisėjo“ . Aš esu liudininkas, kad jis šį ateities įvykį kasdien apmąstydamas asmeniškai ir buvo pripildytas džiaugsmo; mes visi suvokiantys, kad esame Dievo vaikai, taip pat turėtumėm džiaugtis. Todėl jis pridėdavo: „Ar tavo siela nedega troškimu, kad Dievas, tavo Tėvas, būtų patenkintas, kai ateis metas tave teisti?“ Dabartis, istorijos laikotarpis, kuriuo kiekvienam iš mūsų tenka gyventi, yra „laukimo ir budėjimo metas“ , per kurį mes turime dirbti su gerų vaikų užsidegimu ir entuziazmu, tokių kurie žemėje stengiasi malonės pagalba pastatyti Dievo karalystę, kurią Kristus padarys tobulą paskutinę dieną. Apie tai moko ir palyginimas apie talentus, kurį mūsų Tėvas taip dažnai aiškino . Kaip Romos pontifikas mums priminė vienoje iš savo Tikėjimo metų katechezių: „Viešpaties grįžimo

laukimas yra laikas veikti... laikas, per kurį mes Dievo dovanas turime padaryti vaisingas, ne sau, bet jam, Bažnyčiai, kitiems. Visada turime stengtis padidinti gerumą pasaulyje, o ypatingai krizės metu, šiandien, yra svarbu ne atsigręžti į save, užkasant savo talentą, mūsų dvasinius, protinius ir materialius turtus, viską, ką Viešpats mums davė, bet greičiau mums patiems atsiverti, būti palaikantiems, dėmesingiems kitiems.“ Mano sūnūs ir dukterys, neužmirškime šių patarimų; stenkimės, kad žmonės– daug žmonių! – ne tik juos išgirstų, bet kruopščiai pritaikytų praktikoje. Galiausiai, viskas apibendrinama iš Dievo meilės kylančiu dėmesingumu kitų poreikiams, pradedant nuo tų, kurie yra arčiausiai mūsų – tų, kurie šalia dėl šeimyninių, profesinių ar visuomeninių priežasčių. Ir taip turėtume daryti labai aiškiai galvoje turėdami, tai, ką rašė šv. Kryžiaus Jonas ir ką kartoja Katekizmas: „savo

gyvenimo vakarą būsime teisiami pagal tai, kaip mylėjome“ Tą patį sako pats Kristus jaudinančioje paskutinio teismo scenoje aprašytoje šv. Mato. Ar gerai tarnaujame kitiems? Ar įdedame antgamtinio ir žmogiško džiaugsmo į tas mažas kiekvienos dienos tarnavimo akimirkas? Mintis apie galutinius dalykus neturėtų, kartoju, būti baimių, kurios paralyžiuoja sielą priešastis, greičiau jau proga atitaisyti savo žemišką kelią, stengiantis įgyvendinti, ko Dievas tikisi iš kiekvieno iš mūsų. Tai turi mus paskatinti „geriau išgyventi dabartį. Dievas mums šį laiką siūlo gailestingai ir kantriai, taip kad mes kiekvieną dieną mokytumės jį atpažinti vargšuose ir kukliau gyvenančiuose. Siekime gerumo ir būkime budrūs maldoje ir meilėje.“ Mes esame palaikomi ir skatinami šv. Dvasios, kurią Jėzus atsiuntė į pasaulį po jo garbingo dangun žengimo. Šią tiesą džiaugsmingai

prisiminėme neseniai vykusioje Sekminių iškilmėje ir išpažįstame jos buvimą ir veikimą Bažnyčioje kaskart, kai meldžiamės tikėjimo išpažinimą: tikiu į Šventąją Dvasią, Viešpatį Gaivintoją, kylančią iš Tėvo ir Sūnaus, su Tėvu ir Sūnumi garbinamą ir šlovinamą, kalbėjusią per pranašus. Tai tiesa nesuvokiama žmogaus protu, apaštalams atskleista Kristaus, kuri rodo Dievo didybę ir tobulumą. „Tėvas niekieno nepadarytas, nei sutvertas, nei gimęs. Sūnus yra tik iš Tėvo, ne padarytas, ne sutvertas, bet gimęs. Šventoji Dvasia iš Tėvo ir Sūnaus, ne padaryta, ne sutverta, ne gimusi, bet kilusi.“ Katalikų Bažnyčios katekizmas apibendrina šį mokymą keliais žodžiais: „Dieviškoji Vienybė yra Trejybinė.“ Šventoji Dvasia yra dvejų pirmų asmenų Meilė: nesukurta ir begalinė Meilė, vienos prigimties Meilė, amžina Meilė, kuri kyla iš bendro Tėvo ir Sūnaus savęs atidavimo. Tai visiškai antgamtiška

paslaptis, kurią žinome iš paties Kristaus apreiškimo ir kuri mums padeda suprasti dovanos mylėti didybę. Remdamiesi Jo žodžiais, Bažnyčios Tėvai ir kiti didūs teologai, vedami Magisteriumo, stengėsi kažkokiu būdu – visada pritemdyto tikėjimo šviesoje - paaiškinti Parakleto dieviškumą. Apmąstydami būdus žinoti ir mylėti būdingus žmonėms, sukurtiems pagal Dievo paveikslą ir panašumą, ir vardus bei misijas Šventajame Rašte priskirtas Šventajai Dvasiai, jie bandė aiškinti Jos kilimą iš Tėvo ir Sūnaus kaip egzistuojančią Meilę. Taigi kaip Dievas Tėvas žinodamas savo paties Esmę yra Sūnaus priežastimi, taip Tėvas ir Sūnus myli vienas kitą unikaliu amžinos ir begalinės meilės aktu, kuris yra Šventoji Dvasia. Koks mums turėtų būti džiaugsmas ir ramybė žinant, kad kiekvienu metu mus lydi dieviškasis Parakletas! Ne tik lydi iš išorės, kaip mylintis draugas, bet kaip svečias, kuris su

Tėvu ir Sūnumi gyvena mūsų sielos esančios malonės būsenoje artume. Šventoji Dvasia, Darbuose Tu – poilsis, Kaitroje Tu – atvėsis, Tu – paguoda liūdesy, taip Bažnyčia meldžiasi sekvencijoje skirtoje Sekminėms. Ji yra lux beatissima, palaiminta šviesa, kuri įsiskverbia į mūsų sielos gelmes. Ji mus apšviečia, kad mes geriau pažintume Kristų, sustiprina, kad Jį sektumėm iš arti, kai mus apsupa kliūtys ir nesėkmės, skatina mus išeiti iš savęs, rūpintis kitais ir vesti juos prie Dievo. „Dievo šviesa ir stiprybė apšviečia žemės veidą. Šventoji Dvasia visam laikui yra Kristaus Bažnyčioje, tam kad tai būtų visada ir visame kame ženklas išskeltas visoms tautoms, visiems žmonėms skelbiantis Dievo gerumą ir meilę (žr. Iz 11,12). Nepaisant visų didelių mūsų trūkumų, mes galime žiūrėti į dangų su pasitikėjimu ir džiaugsmu: Dievas mus myli ir išlaisvina mus iš mūsų nuodėmių. Šventosios Dvasios buvimas ir

veikimas Bažnyčioje yra išankstinis amžinosios laimės jautimas, džiaugsmo ir ramybės, kurie mums paskirti Dievo.“ Tarp metaforų, kurias Šventasis Raštas naudoja kalbėdamas apie Parakletą, viena iš dažniausių yra vandens, būtino elemento gamtos gyvenime: kur jo trūksta ar yra nepakankamai, viskas tampa dykuma, gyvos būtybės suserga arba miršta. Tai vienas iš didžiųjų turtų, kuriuos Kūrėjas patikėjo žmonijai, kad jį gerai paskirstytų, kad tarnautų visiems. Pagal antgamtinę tvarką, gyvenimo šaltinis yra Parakletas. Kalbėdamasis su samariete, o vėliau ir per Palapinių šventę, Jėzus pažadėjo, kad tiems, kurie Jo žodžius priima su tikėjimu, Jis duos gyvojo vandens, kad iš jų širdžių plūs gyvojo vandens srovės. Kaip pastebi šv. Jonas Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjęsiejai. Šventoji Dvasia pas krikščionis ateina kaip neišsenkamų lobių šaltinis. Mes ją gavome per

krikštą ir sutvirtinimą; ji mums suteikiama atgailos sakramentu, vėl iš naujo sieloms panaudojant begalinius Kristaus nuopelnus; ji siunčiama mūsų sieloms ir mūsų kūnams kiekvieną kartą, kai priimame Eucharistiją ir kitus sakramentus; ji veikia mumyse per įkvėptas dorybes ir dovanas... Trumpai tariant, Jos misija yra daryti mus tikrais Dievo vaikais ir skatinti mus elgtis pagal šį orumą. „Šventoji Dvasia mus moko matyti Kristaus akimis, gyventi gyvenimą, kaip Kristus gyveno, suprasti gyvenimą, kaip Kristus jį suprato. Štai kodėl gyvasis vanduo, kuris yra Šventoji Dvasia, numalšina mūsų gyvenimo troškulį.“ Parakletas, Viešpats ir gyvenimo Davėjas, kalbėjęs per pranašus ir patepęs Kristų, kad mums perduotų Dievo žodžius, ir toliau daro, kad Jo balsas būtų girdimas Bažnyčioje ir sielų artume. Taigi „gyventi Šventąja Dvasia reiškia gyventi tikėjimu ir viltimi ir meile – leisti Dievui valdyti

mūsų gyvenimus ir perkeisti mūsų širdis, padaryti, kad vis labiau ją atspindėtumėm.“ Dėkokime jai už rūpestį, kurį ji teikia kaip geras tėvas ir motina, nes ji kiekvienam iš mūsų yra tai ir dar daugiau. Ar mes dažnai jos šaukiamės? Ar mes kiekvieną dieną atnaujiname ryžtą laikyti savo sielą dėmesingą jos įkvėpimams? Ar mes stengiamės jais sekti nesipriešindami? Norint šiuos troškimus paversti tikrove, patariu padaryti savais žodžius, kuriuos šv. Josemaria užrašė pirmaisiais Opus Dei metais: „Ateik, Šventoji Dvasia! Apšviesk mano protą, kad pažinčiau tavo įsakymus. Sustiprink mano širdį prieš piktojo kėslus. Sužadink mano valią. Išgirdau tavo balsą ir nenoriu likti užkietėjęs ir priešintis sakydamas vėliau... rytoj. Nunc coepi! Dabar! Nes gali būti, kad neturėsiu rytojaus. O tiesos ir išminties Dvasia, supratimo ir patarimo Dvasia, džiaugsmo ir taikos Dvasia! Aš noriu to, ko tu nori; noriu,

kadangi tu nori; noriu, kaip tu nori; noriu, kada tu nori.“ Su pasitikėjimu meldamiesi prašykime už Bažnyčią ir Popiežių, už vyskopus ir kunigus, už visus krikščionis. Ypatingai melskimės už šią mažą Bažnyčios dalį, kuri yra Opus Dei, už jos narius ir remėjus, už visus, kurie prisiartina prie mūsų apaštalavimo skatinami kilnaus tikslo labiau ir geriau tarnauti Dievui ir sieloms. Ir kokia paguoda mums teikiama Švč. Jėzaus širdies iškilme ir Nekaltosios Mergelės Marijos Širdies švente! Eikime į šias ramybės, meilės, džiaugsmo ir saugumo priebėgas. Prieš dvi savaites grįžau iš kelionės į Pietų Afriką, kur Dievo Darbo apaštalavimas pradeda įgauti formą. Žinote, kad norėčiau būti visose vietose, kur dirba ir gyvena mano dukterys ir sūnūs. Aš jas pasiekiu malda, džiaugsmingu pasiaukojimu ir darbo paaukojimu. Vienykites su mano intencijomis ir melskites už mane, ypatingai per

mano gimtadienį, 14 dieną, kad visada ir visur būčiau skatinamas vienintelio troškimo tarnauti Dievui, Bažnyčiai, sieloms ir visiems jums su mūsų Tėvo atsidavimu ir džiaugsmu, su mūsų mylimo Don Alvaro ištikimybe ir visų tų, kurie ankščiau mūsų iškeliavo į mūsų namus danguje. Su visa savo meile, jus laiminu, Jūsų Tėvas+Javier Roma, 2013m. birželio 1d. Ps 67/68:36 (Vulgata). 1 Tim 2,4 Nikėjos-Konstantinopolio tikėjimo išpažinimas. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 673. Popiežius Pranciškus, kreipimasis per bendrąją audienciją, 2013m. balandžio 24d. Lk 24, 29. Šv. Josemarija, Kelias, 745. Ibid., 746. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 672. Žr. Mt 25, 14-30. Popiežius Pranciškus, kreipimasis per bendrąją audienciją, 2013m. balandžio 24d. Šv. Kryžiaus Jonas, Avisos y sentencijas, 57, Katalikų Bažnyčios katekizme, 1022. Žr. Mt 25, 31-46. Popiežius Pranciškus,

kreipimasis per bendrąją audienciją,
2013m. balandžio 24d. Nikėjos-
Konstantinopolio tikėjimo
išpažinimas. Šv. Atanazo tikėjimo
išpažinimas arba Quicumque.
Katalikų Bažnyčios katekizmas, 254.
Sekminių sekvencija. Šv. Josemarija,
Kristus eina pro šalį, 128 Žr. Jn,10-14;
7, 37-39. Popiežius Pranciškus,
kreipimasis per bendrąją audienciją,
2013m. gegužės 8d. Šv. Josemarija.
Kristus eina pro šalį, 134. Šv.
Josemarija, užrašas iš rankraščio,
1934m. balandis.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2013-m-
birzelis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2013-m-birzelis/) (2026-02-23)